

Ordlighden af den kongelige Resolution, maa han, naar han vil give et aabent Svar, give sin Indstilling og den af Kongen under- skrevne Resolution, saa er Svaret selvstændig aabent. Har han Grund til at tilbageholde sin Indstilling, men alligevel vil svare, hvorfor han ikke strax har meddelt den tgl. Resolution, kan han ikke gjøre Andet end skrive den kongelige Villies Tilkjendegivelse af, med Kongens og sit eget Navn under, i saa Tilfælde har han meddelt Resolutionen uden Indstillingen, det vil sige givet en mindre selvstændig Meddelelse, men det er dog stadig en Meddelelse. Ministeren kunde være gaaet en af disse to Veie, men det er han ikke. Det, Ministeren har sendt Folkethinget paa Folkethingets Forlangende om en Afskrift af den tgl. Resolution, lige overfor Paastanden om, at det var saaledes, den Lød, det er hverken hans Indstilling eller Kongens Beslutning, men det er et udrevet Stykke af Indstillingen, som er meddelt Folkethinget, som rimeligvis er det, der blev Resultatet af denne Forhandling mellem Ministeren og Kongen, det Resultat, der er blevet staaende af Indstillingen, men det er slet ikke den tgl. Resolution. Den tgl. Resolution var ikke meddelt forrige Gang, der var kun meddelt det af Indstillingen, som var blevet approberet gennem Resolutionen, men selve Resolutionen var ikke meddelt og er endnu i dette Dieblit ikke meddelt. Det har ikke været muligt for Udvalget at staafe selve Resolutionen meddelt, vi have bestandig indtil dette Dieblit faaet afvisende Svar baade med Hensyn til Spørgsmaalet om Indstillingen og med Hensyn til Spørgsmaalet: Hvorledes lyder Resolutionen? og vi vide endnu i dette Dieblit ikke, hverken hvorledes Indstillingen eller hvorledes Resolutionen Lød. Resolutionen kan baade være gaaet ud paa at forandre Indstillingen og paa delvis at bekræfte den, det kan intet dødeligt Menneffe have nogen Anelse om, og det Enefte, vi i dette Dieblit vide, er, at det, der endelig er blevet Resultatet af denne saaledes i Statsraadet behandlede ministerielle Indstilling, det er det, der her er offentliggjort. Hvorledes den kongelige Resolution lyder, vide vi ikke, thi vi have aldrig faaet den at se, og hvorledes Indstillingen lyder, vide vi heller ikke, thi den holdes tilbage. Nu vil jeg antage, at der fra først af har ligget en Misforstaaelse til Grund for Ministeriets Skrivelse til Folkethinget, ellers er det ganske mærkværdigt, at man, naar Folkethinget forlanger en Afskrift, svarer: Her er Ordlighden, og saa sender Noget, som slet ikke er nogen Afskrift og heller ikke

Ordlighden. Jeg antager, at det ikke har sin Grund i noget frivilligt Forsøg paa at skjule Noget fra først af, men maaste paa en Misforstaaelse, men det er aldeles klart, at efter den Korrespondance, der er ført, er denne Tilbageholdenhed med Hensyn til Resolutionen og Indstillingen og denne vedvarende Dølgan af, hvad der er slet, i høieste Grad forunderlig; der er Ingen, der kan lukke Diet for, at her er Noget, man vil skjule for Folkethinget. Det ligger jo ikke i Udvalgets Magt at frembringe det, det, man vil skjule, vil man kunne skjule, indtil Folkethinget finder sig foranlediget til at anvende de Retsmidler, der staa til dets Raadighed, for at frembringe det, men det er der i Dieblittet ikke Anledning til at undersøge. Der er intilertid Noget, som man utvivlsomt synes at skjule, og det er det, der paa den ene Side har givet Anledning til den Uklarhed, der fra først af har været med Hensyn til, hvem der bærer Ansvar. Men det er ikke den eneste Grund. Det er nemlig utvivlsomt, at bortset fra alt dette, er den kongelige Resolution blevet offentliggjort paa en ganske forunderlig ufuldstændig og med Praxis lidet stemmende Maade. Den kongelige Resolution fremtræder baade i „Ministerialtidenden“ og „Berlingske Tidende“ og overfor Folkethinget saaledes, at det var aldeles umuligt at se, om nogen Minister har paataget sig Ansvar, og, hvis nogen Minister har gjort det, hvem denne Minister er. Det er ikke blot selve Resolutionens Ordlyd, der er holdt hemmelig, og Indstillingen, der er skjult, men man vidste heller ikke noget om, hvilken Minister der har Ansvar, og saa det er holdt hemmeligt, med andre Ord: Kongens Person er her fra Ministeriets Side sturd ganske alene frem i denne Sag. Jeg og Flertallet i Udvalget ere ikke i Tvivl om, at det er fuldstændig utilbørligt. Det er i enhver vigtig Sag Bligt for den kontrasterende Minister at dække den uansvarlige konstitutionelle Konge med sit Navn, men det er det ganske særlig i en Sag som denne, hvor der ikke er nogen Tvivl om, at den offentlige Mening her i Landet er fuldstændig paa det Rene med, at her foreligger et Grundlovsbrud. Men netop i en Sag af en saa alvorlig Natur, ved en Beslutning, der maatte vække saa megen Avillie, Misforstaaelse og Bitterhed som denne Resolution, var det en særlig Bligt for den Minister, der havde foranlediget Resolutionen og bærer det konstitutionelle, politiske og moralske Ansvar for den, at staa i Bredchen, saa at hele Verden kunde se, at det er ham, der har gjort det, og han havde mindre end nogen anden Minister Lov til at skyde Kongen frem i Bredchen alene. Intilertid er det